

Arrest

nr. 293 320 van 25 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 11 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2023 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 april 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door PZ Oostende op 05.04.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:
(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[x] 2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet). Betrokkene reist met een geldig visum D voor 30 dagen met toegang tot de Schengenstaten, meerdere binnenkomsten. Betrokkene verbleef reeds tussen 05.03.2022 en 15.03.2022 in België. Betrokkene zou normaliter op 25.11.2022 terugkeren vanop zee en via Brussel naar Manilla reizen. Betrokkene monsterde af in Oostende maar betrokkene kwam niet opdagen te Brussel. Betrokkene diende op 28.12.2022 een verklaring van wettelijke samenwoning te Oostende. Er zijn geen nieuwe in- of uitreisstempels terug te vinden in betrokkenes paspoort sinds 25.11.2022. Betrokkene kan bijgevolg niet aantonen dat hij de termijn heeft gerespecteerd van 30 dagen waartoe hij gemachtigd is door het visum. Bovendien verklaart betrokkene zelf aan PZ Oostende sedert 25.11.2022 in België te verblijven.

Betrokkene verklaart aan PZ Oostende op 05.04.2023 sedert 25.11.2022 in België te verblijven om zich te vestigen. Betrokkene heeft hiervoor een aangegifte wettelijke samenwoning met M., I. (...) gedaan bij de stad Oostende op 28.12.2022. Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem geen recht op een automatisch verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om aldaar via de geijkte kanalen een procedure tot gezinshereniging op te starten.

Betrokkene verklaart geen ander gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, eerste lid en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het principe van rechtszekerheid en gerechtvaardigde verwachting. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij zet haar middelen uiteen als volgt:

"Doordat verweerster besliste dat verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten zonder rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekende partij

Terwijl verzoekende partij al bijna 6 maand samenwoont met zijn partner

Zodat ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend

Toelichting:

Aan verzoekende partij werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Verweerster baseert zich voor het bevel louter op het feit dat verzoekende partij de verblijfstermijn uit zijn visum heeft overschreden.

Vooreerst is het belangrijk aan te stippen dat verzoekende partij weldegelijk over een visum beschikt, geldig tot 08.02.2024. Het betreft een visum meervoudige binnenkomsten, echter met een maximale verblijfstermijn van 30 dagen.

Hoewel absurd, kan verzoekende partij perfect bij zijn partner in België verblijven tot 08.02.2024. Het enige wat hij volgens verweerster zou moeten doen is elke maand een nieuwe stempel op zijn paspoort voorleggen waaruit blijkt dat hij minstens één dag naar een land buiten de Schengenzone heeft gereisd.

Deze formaliteit is kafkaïens en economisch onhaalbaar. Het verandert bovendien niets aan de feitelijkheid dat verzoekende partij effectief gemachtigd is om bij zijn partner te verblijven, het weze met maandelijks onderbrekingen van één of meerdere dagen.

Het is correct dat verzoekende partij sedert november 2022 geen nieuwe stempels van binnenkomsten kan voorleggen. Zoals eerder uiteengezet is de reden duidelijk: hij verblijft sedert november 2022 bij zijn Belgische partner in Oostende.

Verweerster haalt in de bestreden beslissing het verblijf van verzoekende partij bij zijn partner en de aanvraag wettelijke samenwoning weliswaar aan, maar trekt er niet de noodzakelijke conclusies uit. Met name dat verzoekende partij effectief een stabiele relatie met mevr. I.M. (...) onderhoudt.

Verzoekende partij zal uiteraard geen aanvraag tot wettelijke samenwoning indienen, met alle rompslomp, administratie en kosten van dien, als hij niet werkelijk de wil heeft om bij zijn partner te verblijven.

En mocht verweerster twijfels hebben over de werkelijke wil (om een gedegen toepassing te kunnen maken van art. 74/13 Vreemdelingenwet), dan dient zij het resultaat van het onderzoek naar de aanvraag tot wettelijke samenwoning af te wachten.

Verweerster beperkt zich in de bestreden beslissing tot de loutere vaststelling van de aangifte wettelijke samenwoont, in één zin, om dan te stellen dat de intentie tot wettelijke samenwoont verzoekende partij geen recht geeft 'op een automatisch verblijf'.

Zonder meer stellen dat de termijn van 30 dagen niet gerespecteerd werd, zonder enige inhoudelijke beoordeling van de aanvraag tot wettelijke samenwoning uit te voeren, houdt een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet in.

Er werd dus hoegenaamd geen enkele rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekende partij. Het is niet wenselijk om een koppel met een vaste relatie uit elkaar te halen.

Niet onbelangrijk: verzoekende partij is de Belgische Staat niet ten laste.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

en:

"Doordat verweerster besliste dat verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten lopende de behandelingstermijn van zijn aanvraag tot wettelijke samenwoning

Terwijl verzoekende partij over een geldig visum beschikt, reeds 6 maand in België verblijft bij zijn partner en op 28.12.2022 een aanvraag tot wettelijke samenwoning heeft ingediend

Zodat het principe van rechtszekerheid en gerechtvaardigde verwachting geschonden is en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden

Toelichting:

Zoals eerder reeds uiteengezet is verzoekende partij al verschillende keren naar België gereisd als matroos. Hij kreeg al sedert 2019 visa van de Duitse ambassade.

In 2022 heeft hij uiteindelijk een relatie opgestart met zijn huidige partner, bij wie hij sedert november 2022 inwoont.

Het visum van verzoekende partij is niet verstreken en verzoekende partij werd door verweerster in België getolereerd, hoewel verweerster er kennelijk van op de hoogte was dat hij op 25.11.2022 niet teruggevologen is naar de Filipijnen.

Pas wanneer verzoekende partij een aanvraag tot wettelijke samenwoning indient, schiet verweerster in actie en levert zij een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Verzoekende partij mocht ervan uitgaan, gelet op zijn geldig visum en de samenwoont met zijn partner, dat hij gedoogd werd in België in afwachting van verdere stappen tot het regulariseren van zijn verblijf.

Door de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten, na dergelijke periode gedogen van de overheid en inzonder stad Oostende, is het principe van de rechtszekerheid en de gerechtvaardigde verwachting geschonden. De aangevochten beslissing is dan ook nietig."

en:

"Doordat verweerster een beslissing nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

Zodat de aangevochten beslissingen de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd

Toelichting:

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt reeds dat verzoekster al ruim een jaar een relatie heeft met mevr. I.M. (...), met wie hij al bijna 6 maand samenwoont.

Niet alleen is er sprake van een kerngezin, bovendien wensen verzoekende partij en mevr. I.M. (...) hun leven samen verder uit te bouwen, reden waarom zij een aanvraag tot wettelijke samenwoning hebben ingediend.

Een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten vormt een zware schending van art. 8 EVRM. Hij zou namelijk gedurende langere periode gescheiden worden van zijn partner.

Verzoekende partij loopt dan ook een reëel risico om spoedig uitgezet te worden, waardoor zijn stabiele familieband bruusk zou verbroken worden, met amper een garantie op herstel, laat staan op korte termijn."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied binnen de dertig dagen na kennisgeving te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe zij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in haar paspoort of in haar daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij met een geldig visum D reist voor dertig dagen met toegang tot de Schengenstaten, meerdere binnenkomsten, dat zij reeds tussen 5 maart 2022 en 15 maart 2022 in België verbleef, dat zij normaliter op 25 november 2022 van op zee zou terugkeren en via Brussel naar Manilla zou reizen, dat zij in Oostende afmonsterde maar niet kwam opdagen in Brussel, dat zij op 28 december 2022 een verklaring van wettelijke samenwoning indiende te Oostende, dat er sinds 25 november 2022 geen nieuwe in- of uitreisstempels terug te vinden zijn in haar paspoort, dat zij bijgevolg niet kan aantonen dat zij de termijn heeft gerespecteerd van dertig dagen waartoe zij gemachtigd is door het visum en dat zij bovendien zelf aan PZ Oostende verklaarde sedert 25 november 2022 in België te verblijven. Er wordt ook gemotiveerd dat de verzoekende partij op 5 april 2023 door PZ Oostende werd gehoord en dat in deze beslissing rekening werd gehouden met haar verklaringen. De verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij op 5 april 2023 aan PZ Oostende verklaart sedert 25 november 2022 in België te verblijven om zich te vestigen, dat zij hiervoor een aangifte wettelijke samenwoning met M., I. heeft gedaan bij de stad Oostende op 28 december 2022, dat haar intentie om wettelijk samen te wonen haar geen recht op een automatisch verblijf geeft, dat zij naar haar land kan terugkeren om aldaar via de geijkte kanalen een procedure tot gezinshereniging te starten, dat zij verklaart geen ander gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en dat de gemachtigde van de staatssecretaris bijgevolg in haar verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 (van de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

2.5. Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag; kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten: (...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”.

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet, waarnaar artikel 7, eerste lid, 2° verwijst, luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt. (...).”

Gelet op voormelde bepalingen, kon de gemachtigde het bevel louter baseren op het feit dat de verzoekende partij de verblijfstermijn uit haar visum heeft overschreden, minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk waarom deze vaststelling niet zou volstaan om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Met het betoog dat zij wel degelijk over een visum beschikt, geldig tot 8 februari 2024, dat het een visum meervoudige binnenkomsten betreft met een maximale verblijfstermijn van dertig dagen, dat zij, hoewel absurd, perfect bij haar partner in België kan verblijven tot 8 februari 2024, dat het enige wat zij volgens de verwerende partij zou moeten doen elke maand een nieuwe stempel op haar paspoort voorleggen, is, waaruit blijkt dat zij minstens één dag naar een land buiten de Schengenzone heeft gereisd, dat deze formaliteit kafkaïens en economisch onhaalbaar is, dat het niets verandert aan de feitelijkheid dat zij effectief gemachtigd is om bij haar partner te verblijven, het weze met maandelijks onderbrekingen van één of meerdere dagen en dat het correct is dat zij sedert november 2022 geen nieuwe stempels van binnenkomsten kan voorleggen, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij met een geldig visum D reist voor dertig dagen met toegang tot de Schengenstaten, meerdere binnenkomsten, dat zij reeds tussen 5 maart 2022 en 15 maart 2022 in België verbleef, dat zij normaliter op 25 november 2022 van op zee zou terugkeren en via Brussel naar Manilla zou reizen, dat zij in Oostende afmonsterde maar niet kwam opdagen in Brussel, dat zij op 28 december 2022 een verklaring van wettelijke samenwoning indiende te Oostende, dat er sinds 25 november 2022 geen nieuwe in- of uitreisstempels terug te vinden zijn in haar paspoort, dat zij bijgevolg niet kan aantonen dat zij de termijn heeft gerespecteerd van dertig dagen waartoe zij gemachtigd is door het visum en dat zij bovendien zelf aan PZ Oostende verklaarde sedert 25 november 2022 in België te verblijven. Zij toont dan ook, mede gelet op wat volgt, niet aan dat het *in casu* foutief of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet het bestreden bevel te nemen omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe zij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in haar paspoort of in haar daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht. De eigen overtuiging van de verzoekende partij dat een terugkeer na elke verblijfstermijn van dertig dagen kafkaïens en economisch onhaalbaar is, doet aan voornoemde motieven geen afbreuk. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog kritiek heeft op de wet, wijst de Raad erop dat hij zich hierover niet uit te laten heeft.

Een schending van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘*fair balance*’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *'fair balance'* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.7. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven of het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven of een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.8. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

2.9. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op haar relatie van ruim een jaar met mevrouw I.M., met wie zij al bijna zes maanden samenwoont. Zij stelt dat zij effectief een stabiele relatie onderhoudt met mevrouw I.M., dat zij sedert november 2022 bij haar Belgische partner in Oostende verblijft, dat er niet alleen sprake is van een kerngezin, dat zij en mevrouw I.M. bovendien hun leven samen wensen verder uit te bouwen, reden waarom zij een aanvraag tot wettelijke samenwoning hebben ingediend.

2.10. In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene verklaart aan PZ Oostende op 05.04.2023 sedert 25.11.2022 in België te verblijven om zich te vestigen. Betrokkene heeft hiervoor een aangegeefte wettelijke samenwoning met M., I. (...) gedaan bij de stad Oostende op 28.12.2022. Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem geen recht op een automatisch verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om aldaar via de geijkte kanalen een procedure tot gezinshereniging op te starten. (...) Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Gelet op deze motieven en op hetgeen wat volgt, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij een beslissing nam zonder rekening te houden met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM.

2.11. Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Serife Yiğit/Turkije* (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een verwijzing naar haar stabiele relatie van ruim een jaar, de samenwoning sedert november 2022, de aanvraag tot wettelijke samenwoning en de wens om hun leven samen uit te bouwen, doch haar relatie met haar vermeende partner geenszins concreet toelicht, noch hiervan stavingstukken voorlegt. Uit de loutere samenwoning en de aanvraag tot wettelijke samenwoning met haar vermeende partner kunnen, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, geen voldoende hechte en effectief beleefde banden worden afgeleid. Met de loutere bewering dat zij uiteraard geen aanvraag tot wettelijke samenwoning zal indienen, met alle rompslomp, administratie en kosten van dien, als zij niet werkelijk de wil heeft om bij haar partner te verblijven, maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar partner. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat een uitvoering van de bestreden beslissing een zware schending van artikel 8 van het EVRM vormt, dat zij namelijk gedurende langere periode gescheiden zou worden van haar partner, dat zij dan ook een reëel risico loopt om spoedig uitgezet te worden, waardoor haar stabiele familieband bruusk verbroken zou worden met amper een garantie op herstel, laat staan op korte termijn, is dan ook niet dienstig.

2.12. Het is dan ook ten overvloede dat de Raad opmerkt dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In deze zaak betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, §37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

2.13. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke scheiding van haar partner tot gevolg gedurende dewelke de verzoekende partij haar situatie kan regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228), minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet concreet aannemelijk.

Wat de intentie om wettelijk samen te wonen betreft, wijst de Raad erop, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat deze intentie de verzoekende partij niet automatisch een recht op verblijf geeft. De Raad herhaalt dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing tevens gemotiveerd dat de verzoekende partij naar haar land kan terugkeren om aldaar via de geijkte kanalen een procedure tot gezinshereniging op te starten. De verzoekende partij maakt in die zin niet aannemelijk dat, minstens licht ze onvoldoende toe hoe, haar stabiele familieband door de uitvoering van de bestreden beslissing bruusk verbroken zou worden met amper een garantie op herstel. Zij toont niet aan dat zij, bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, geen contact met haar partner kan onderhouden via de moderne communicatiekanalen of dat haar partner niet in de mogelijkheid zou zijn haar te bezoeken in het land van herkomst. Evenmin toont zij aan dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn haar naar haar land van gewoonlijk verblijf te vergezellen tijdens de duur nodig om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Ook hier kan er nogmaals op gewezen worden dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, zodat de verzoekende partij in dit verband niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat een uitvoering van de bestreden beslissing een zware schending van artikel 8 van het EVRM vormt omdat zij namelijk gedurende langere periode gescheiden zou worden van haar partner, minstens maakt zij dit geenszins concreet aannemelijk.

2.14. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht.

2.15. De verzoekende partij meent verder dat er sprake is van een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De Raad merkt echter op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, punten 38 en 59).

2.16. Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet worden opgemaakt dat zij minderjarige kinderen heeft in België met wiens hoger belang rekening diende te worden gehouden noch dat er concrete elementen betreffende haar gezondheidstoestand zijn waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende haar gezondheidstoestand of het hoger belang van het kind waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

2.17. Uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 2.10., blijkt dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het voorgehouden familie- en gezinsleven van de verzoekende partij.

De verzoekende partij betoogt in dit verband dat zij uiteraard geen aanvraag tot wettelijke samenwoning zal indienen met alle rompslomp, administratie en kosten van dien, als zij niet werkelijk de wil heeft om bij haar partner te blijven, maar beperkt zich met dit betoog tot een loutere bewering. Zij legt ter gelegenheid van haar verzoekschrift ook geen stavingstukken voor die deze wil om bij haar partner te blijven, onderbouwen. De verzoekende partij stelt verder dat mocht de verwerende partij twijfels hebben over de werkelijke wil (om een gedegen toepassing te kunnen maken van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet), zij het resultaat van onderzoek naar de aanvraag tot wettelijke samenwoning dient af te wachten, maar maakt geenszins aannemelijk op grond waarvan de verwerende partij gehouden zou zijn voornoemd onderzoek af te wachten. Zij meent verder dat zonder meer stellen dat de termijn van dertig dagen niet gerespecteerd werd zonder enige inhoudelijke beoordeling van de aanvraag tot wettelijke samenwoning uit te voeren een schending inhoudt van artikel 74/13 van de

Vreemdelingenwet, maar maakt dit geenszins concreet aannemelijk. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, doch stelt niet dat de verwerende partij hierbij gehouden is een inhoudelijke beoordeling van de aanvraag tot wettelijke samenwoning uit te voeren. Deze bevoegdheid werd immers toevertrouwd aan het parket van de procureur des Konings. De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift en mede gelet op hetgeen uiteengezet wordt in punten 2.11 en 2.13. dan ook niet aan dat er concrete elementen zijn betreffende haar familie- en gezinsleven waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd. In dit licht verduidelijkt de Raad dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij en het feit dat zij een aanvraag tot wettelijke samenwoning heeft ingediend, doch geoordeeld dat de intentie om samen te wonen haar geen automatisch recht op verblijf geeft en zij naar haar herkomstland kan terugkeren om aldaar via de geijkte kanalen een procedure gezinshereniging op te starten. Door enkel te betogen dat het niet wenselijk is om een koppel met een vaste relatie uit elkaar te halen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven, mede gelet op wat uiteengezet wordt in de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

De verzoekende partij stelt nog dat de verwerende partij zich louter beperkt tot de vaststelling van de aangifte van de wettelijke samenwoning, doch verduidelijkt niet met welke elementen die betrekking hebben op haar gezinsleven de verwerende partij in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

2.18. *In casu* blijkt niet dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Evenmin toont zij aan dat het in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gevoerde onderzoek incorrect of kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht.

2.19. Met het betoog dat zij de Belgische staat niet ten laste is, toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn.

2.20. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

2.21. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij besliste dat zij het grondgebied dient te verlaten lopende de behandelingstermijn van haar aanvraag tot wettelijke samenwoning, terwijl zij over een geldig visum beschikt, reeds zes maanden in België verblijft bij haar partner en op 28 december 2022 een aanvraag tot wettelijke samenwoning heeft ingediend zodat het principe van rechtszekerheid en gerechtvaardigde verwachting geschonden is. De Raad kan de verzoekende partij volgen waar zij stelt dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing over een geldig visum beschikte, daar zij een kopie van dit visum bij haar verzoekschrift voegt. De verzoekende partij gaat er met haar betoog echter aan voorbij dat, zoals in de bestreden beslissing wordt toegelicht, zij langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe zij gemachtigd is door het visum dat in haar paspoort werd aangebracht, dat zij reist met een geldig visum D voor dertig dagen met toegang tot de Schengenstaten, meerdere binnenkomsten, dat zij normaliter op 25 november 2022 zou terugkeren van op zee en via Brussel naar Manilla zou reizen, dat zij afmonsterde in Oostende maar niet kwam opdagen te Brussel, dat zij op 28

december 2022 een verklaring van wettelijke samenwoning indiende te Oostende, dat er geen nieuwe in- of uitreisstempels terug te vinden zijn in haar paspoort sinds 25 november 2022, dat zij niet kan aantonen dat zij de termijn heeft gerespecteerd van dertig dagen waartoe zij gemachtigd is door het visum en dat zij bovendien zelf aan PZ Oostende verklaart sedert 25 november 2022 in België te verblijven, hetgeen zij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins betwist, minstens niet weerlegt of ontkracht. Aldus blijkt dat het legaal verblijf van de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds verstreken was, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk. De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij met voorgaand betoog geenszins verduidelijkt op grond van welke bepaling of op grond van welke gedragslijn van de verwerende partij zij er op mocht vertrouwen dat zij omwille van reeds zes maanden verblijf bij haar partner en het indienen van een aanvraag tot wettelijke samenwoning, niettegenstaande haar legaal verblijf verstreken was, op het grondgebied gedoogd zou worden.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij al verschillende keren naar België is gereisd als matroos, dat zij al sedert 2019 visa verkreeg van de Duitse ambassade, dat zij in 2022 uiteindelijk een relatie heeft opgestart met haar huidige partner, bij wie zij sedert november 2022 inwoont, dat haar visum niet verstreken is en zij door de verwerende partij in België werd getolereerd hoewel die laatste er kennelijk van op de hoogte was dat zij op 25 november 2022 niet is teruggevloden naar de Filipijnen, dat de verwerende partij pas wanneer zij een aanvraag tot wettelijke samenwoning indient, in actie schiet en een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert, dat zij ervan mocht uitgaan, gelet op haar geldig visum en de samenwoning met haar partner, dat zij gedoogd werd in België in afwachting van verdere stappen tot het regulariseren van haar verblijf en dat door de betekening van het bestreden bevel, na dergelijke periode gedogen van de overheid, inzonder de stad Oostende, het principe van rechtszekerheid en de gerechtvaardigde verwachting geschonden is, merkt de Raad op dat uit het visum in het door haar overgemaakte paspoort blijkt dat zij de Schengenstaten in de periode van 9 februari 2022 tot 8 februari 2024 meermaals mag binnenkomen, telkens voor een periode van dertig dagen. De verzoekende partij – die zelf aan PZ Oostende verklaarde sedert 25 november 2022 in België te verblijven – was op de hoogte of diende minstens op de hoogte te zijn van het ogenblik waarop haar verblijf niet langer toegestaan was en zij moet of minstens moest geweten hebben dat zij stappen diende te ondernemen indien zij langer op het grondgebied wenste te verblijven. De verzoekende partij toont niet aan op grond van welke bepaling de verwerende partij er toe gehouden zou zijn na te gaan of een vreemdeling bij het verstrijken van de toegestane termijn voor verblijf op grond van diens visum al dan niet het grondgebied heeft verlaten. Zij toont ook niet aan dat de verwerende partij, door dit niet te doen, een vaste gedragslijn, toezegging of beloftes heeft geschonden. Het komt de verzoekende partij toe de in het visum bepaalde termijn te respecteren en het grondgebied te verlaten of voor het verstrijken van de termijn stappen te ondernemen indien zij langer op het grondgebied wenste te verblijven. Door over te gaan tot het vaststellen van het overschrijden van de toegestane termijn op een ogenblik dat de verzoekende partij zich (voor het eerst nadat het stadsbestuur kennis heeft genomen van de binnenkomstdatum) aanbiedt bij het stadsbestuur, heeft de verwerende partij geen vaste gedragslijn, toezeggingen of beloftes geschonden, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Gezien de verwerende partij op het ogenblik dat de verzoekende partij zich (voor het eerst nadat het stadsbestuur kennis heeft genomen van de binnenkomstdatum) aanbiedt bij de overheid overgaat tot het vaststellen van het overschrijden van de toegestane termijn tot verblijf en tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, maakt de verzoekende partij *in casu* geenszins aannemelijk dat er sprake was van een gedogen verblijf.

2.22. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in dit verband de schending van enig ander, niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur.

2.23. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.24. De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. VERMANDER